

СВОБОДА

FOUNDED 1983

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00. USA members: \$7.50 — 6 months, \$15.00 — 1 year. Change of address — \$1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами, не несуть відповідальності за зміст. Редакція застерігає собі право в потрібні виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незамовлені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допущивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Терор проти Москви

Як тільки у жовтні 1918 року прийшли у Москву до влади більшовики, вони почали користуватися терором, як головним засобом для збереження себе при владі. Терор проти кожного противника більшовицького режиму, терор проти кожного згодного, «ворога народу», що ним в очах червоної Москви є кожний, хто їм не підчиняється, терор проти всього власного населення. Ще у 1940 році Сталін найняв еспанського вбивника, щоб завіз із світу аж у Мехіко свого суперника до влади, Лева Бронштейна-Троцького. У Парижі загинув Симон Петлюра, у Роттердамі Євген Коновалець, у Мюнхені Степан Бандера і Лев Ребет, всі вони впади жертвами терору червоної Москви. Вона винищила куди більше мільйонів невинних осіб, мужиків, жінок і дітей, як зробив це Гітлер своїм дикувським голокостом, що мав дати, «остаточну розв'язку жидівської проблеми». У Москві був білий пшеничний хліб, коли в Україні мільйони вмирали з голоду. Ані Нерон чи Калігула з античного світу, ані Аттила, «бич Божий», вождь гунів, не придумали були таких рафінованих родів терору, як придумали їх і переводили в практику червоні московські правителі.

І тому не дивниця, що коли в останньому десятиріччі терор почав шалити на Близькому Сході і з рук терористів гинули американські чи французькі військовики й цивільні люди, советський уряд ні разу не натаврував будь-котрий акт того терору. Під американську амбасаду підкидали бомби, навантажене авто врізувалося до квартири американського війська в Лівані і своїм вибухом вбило сотні американських воїнів, до нинішнього дня в руках мусульманських терористів перебувають схоплені на вулиці шість американських видатних громадян, — Москва завжди мовчала і потверджувала правильність латинської пословиці, «Хто мовчить — той видно погоджується».

Аж ось у минулому тижні у столиці Лівану Бейрут мусульманські фанатики-терористи схопили чотирьох членів советської амбасад. Це перший такий випадок, бо дотепер терор звертався тільки проти демократичних країн. Але «Хто мечем воює — від меча гине» — і ця правда стосується і комуніст-московського терору. Аноніми схоплені за ісламської визвольної організації проголосили, що вбиватимуть одного за одним схоплених советських дипломатів, між ними й лікаря советської амбасад, «поки не буде припинена атеїстична кампанія проти ісламського Тріполі» — натяк на бої на вулицях другого найбільшого міста в Лівані, Тріполі. Схоплені оприлюднили фотознімки чотирьох схоплених членів советської амбасад, з прикладеною до виска кожного з них пістолем. Одного з них, культурного аташе амбасаді вже вбили і його тіло знайшли на вулиці. Офіційний советський ТАСС проголосив заяву уряду СРСР: «Цей терористичний акт схоплення советських громадян є грубим порушенням міжнародного права». Американський Уряд негайно натаврував схоплення советських представників в Лівані, виявляючи куртуазну поважність і пошанування міжнародного правопорядку, чого кремлівські володарі ніколи не чинили.

Можна сумніватися, чи той акт терору, звернений своїм вистрієм уперше проти Москви, спонукає її відмовитися від власного тероризму. Але невідомо, як це буде із дальшим советським сприянням міжнародному тероризмові, бо не є виключено, що тепер Москва кричатиме про потребу поборювання міжнародного тероризму. Кремлівські володарі стільки власних людей виправили на той світ, що втрачає це чотирьох осіб — це краплина в морі пролітої крові. Але схоплення чотирьох членів советської амбасад в Лівані і можливий їх загин — це на тлі дотеперішнього власного червоного терору моральний політичний і поважний удар по політичному престижеві СРСР.

У МІСЦЕВОСТІ РАНКАГУА. Чиле, вибухли дві бомби, спричинивши паніку, але жертв в людей не було. Бомби вибухли напередодні приїзду до згаданої місцевості, президента Аугуста Піночета й інших високих членів чилійського уряду.

ПРЕСОВІ АГЕНТСТВА інформують з Ріо де Жанейро, що у бразильській провінції Мінас Герасі від граду, згладю градові бурі, загинуло 22 особи, а понад 1,000 осіб були поранені. Від бурі розпалилися мешканці доми, які були причиною багатьох смертей. Крім того тисячі будинків були пошкоджені. В деяких повітах висота леду на дорогах від граду сягала три й більше футів. Такої градовий місцеві мешканці не пам'ятають від багатьох десятиліть, заявили речники цивільної адміністрації у провінції.

З досвіду знаємо, що кожний зміна диктатора в Кремлі викликає в американській пресі відповідний відгук. Аналізуючи «Військове інтерв'ю» надруковане в журналі «Тайм» (за 9-те вересня 1985), приходимо до висновку, що надруковане його було підготоване політичною доцільністю вільної преси, а не якимись симпатіями до Горбачова.

Досвід нам каже, що кожний зміна кремлівського диктатора викликає подібну реакцію в американській пресі, а цим разом у мотив цієї реакції ще й вилетілий додатковий чинник — неадекватна зустріч на вершинах.

Зміст самого інтерв'ю, надрукованого в журналі «Тайм», займає 14 сторінок, а чотири сторінки займає стаття — коментар редакції. Зовсім ясно, що «Тайм» не зробив ніякої послуги Горбачову, а навпаки, надрукований зміст інтерв'ю дав добру нагоду скритикувати кремлівських диктаторів за їхню комуністичну систему.

Стаття — коментар на інтерв'ю є збірною авторства. Вона добре обдумана та базована на досвіді і фактах. Основні думки статті такі:

Советська система вже понад 60 років обирає своїм громадянам шкідливіші країни, ніж жити, але створити її вона не може. Своє твердження автори мотивують переконливими фактами з дослідів советської індустрії та продукції.

Ті досліді — це справжнє та подивується, немов рентгенівське переслідування советської державної економіки. Тепер вже зовсім ясно

Корнель Крупський

ЩЕ ПРО ІНТЕРВ'Ю ГОРБАЧОВА В ЖУРНАЛІ «ТАЙМ»

виходять наверх усі традиційні слабості советської системи, про які давніше світ не мав достатньої уяви, але тепер вже і найбільш рафінована советська пропаганда не перешкоджає бачити факти такими, якими вони в дійсності є.

Масою на гадці не тільки названо статтю в журналі «Тайм», бо таких критичних статей є тепер багато в американській пресі. Для прикладу візьмемо чотири критичні статті підірвані надруковані в останньому випуску престижного журналу «Форейн Афферс». Першою з них є стаття колишнього президента ЗСА Річарда Ніксона, а авторами чергових статей є визначні дослідники Советського Союзу — університетські професори та автори численних праць про Советський Союз.

У всіх тих статтях, що разом займають понад 70 сторінок, аналізують советську систему в політичному та економічному аспектах.

Автори ставлять новому советському диктаторові аж декілька альтернатив в його намаганні піднести життєвий рівень Советського Союзу, але в закінченні приходять до висновку, який можна висловити польською приповідкою, що і «навіть в Парижі не зробить з віса рижу».

Що з того, що Советський Союз продукує майже

подвійно більше заліза та вугілля, чим продукує ЗСА, а проте, багато інших ділянок продукції є далеко відсталішими від модерної економіки Заходу. Тепер ситуація така, що самі керівники Советського Союзу бачать, що їхня система не може досягнути того, що існує на Заході, а перейти на вільну продукцію і торгівлю вони не можуть, якщо б вони навіть дуже хотіли, бо такий перехід довів би до цілковитого краху советської системи.

У політичному аспекті, советські диктатори почавши від Леніна, а на Горбачова кінчаючи, мріють про одну і ту саму мету, а саме, щоб комунізм оволодів цілим світом, досвід однако, показує, що цього також не станеться, не зважаючи на те, що сьогоднішній советський диктатор одягається по-західному та присвоює собі манери західних державних мужів, а советські дипломати зовсім копіюють поведінку американських дипломатів — безомовності у розмовах та всі інші манери, які були зовсім чужими дипломатам минулої советської генерації.

Не зважаючи на ці всі овечі шкідливі, душа советських диктаторів і дипломатів залишається «настоящою рускою», яка завжди стоїть засаду, що твоє — то моє, а що моє — не чийай. Про що російську імперіалістичну

захланність Горбачова у «Тайм» сказано так:

«У Києві він допустився до рідкісного публічного блямажу. Двічі звернувся він до цієї країни як до «Росії», а тоді поправився кажучи, що це «Советський Союз» — так як тепер ми її зовемо, і чим в дійсності вона є». Ця помилка мусила здивувати та образити грузинів, латвійців, узбеків і татар так само як і українців, а проте, воно перейшло телебачення не зменшуваним» («Тайм», сторінка 19).

Знаведено бачимо, що навіть журнал «Тайм», в якого не має будь-яких симпатій до української визвольної проблеми, не відмовляється московського шовінізму Горбачова. Обговорюючи появу на советському горизонті особи Горбачова, американська преса вказує на його молодий вік, в порівнянні з віком кількох останніх советських диктаторів.

Преса припускає, що Горбачов може залишитися при владі ще якісь роки після 2000 року, і тому преса вже тепер хоче якнайбільше довідатися про нього, щоб американські дипломати знали з ким мають до діла.

Нам — українцям — також треба знати про нього хоч стільки, скільки знає про нього Захід. Його «помилкове» трактування столиці України, в часі його відвідів, як «Росії», не вогонить для нас нічого доброго, а навпаки, воно каже нам, що Горбачов не є меншим російським шовіністом чим його попередники.

тників — неже ж 5 дол. річно за п'ять сторінок чужих чисел журналу багато?... Беручи під увагу, що д-р В. Луцків своїми коштами і працею передрукував чи видрукував біля п'ятдесяти сторінок, що здебільшого були знищені Москвою разом із авторами. Саме тому, беручи працю д-ра Луцківа під увагу — наша спільна підтримка для журналу «Життя і Школа» — не обійдана.

Варто теж відмітити, що в січні ц.р. д-р В. Луцків закінчив 65 літ і за рік іде на смертину. Маючи тоді більше часу, він зможе знову розбудувати журнал, але не маючи фінансових засобів, без підтримки фінансовою нашою громадянством, доведеться журнал припинити. Гадаю, що ми боре-мося гідно за українську справу, якщо нам не лежить на серці доля нашої молоді і нашої майбутності, ми — члени українських громад ЗСА і Канаді не повинні допустити до упадку цього, єдиного педагогічно-виховного журналу в діаспорі.

Говорючи про видавничу працю д-ра В. Луцківа, треба сказати, що він ряд літ був головою Об'єднання українських педагогів Канади, активно працював у всіх організаціях молоді, даючи ряд доповідей, редагуючи юнацькі журнали, працюючи в рідних шко-

(Закінчення на стор. 4)

Кость Церкевич

30-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ЖУРНАЛУ «ЖИТТЯ І ШКОЛА»

тельства. Все це довелося редакції брати під увагу і, згідно з потребами нашого шкільництва, проводити відповідні зміни. Після кількох літ існування «Учительське Слово» змінило свою назву на «Рідна Школа», однак і ця назва довго не потрапила і її змінили на теперішню назву «Життя і Школа», орган українського вчительства і батьків.

Якщо йдеться про тематику, порушувану в журналі «Життя і Школа», то вона доволі обширна. Згадаємо видділ п.н. «Батьки і діти», де мова про національні і релігійні виховні справи. «Методика і шкільна практика допомагають нашим педагогам. Незабутні сторінки нашої історії» подають цікавий і актуальний матеріал із нашої історії. «Слово педагога» дає поради не тільки вчителям, але й батькам. «Визначні ювілеї і річниці» теж доповнюють знання нашого минулого. Крім цього є низка інших видділів, як от: мовознавство, література, бібліографія тощо.

Редактор, видавець і друкар, д-р В. Луцків протягом 30-річчя присвятив до співпраці низку наших визначних педагогів, виховників і

батьків. На жаль, в останніх часах тих співпрацівників чим раз менше і доводиться писати редакторів самому, вживаючи низки псевдонімів, або заповняти сторінки журналу цінними передруками. На жаль, не зважаючи на своє 30-річчя, єдиний незалежний, педагогічно-виховний журнал у діаспорі не знайшов належної підтримки в організаціях рідного шкільництва і педагогів та виховників. Не підтримали журналу й наші організації молоді. Мовчати і більшість організацій як церковних, так і світських. Досі на ювілейний фонд впили по 100 дол. — Український Братський Союз, «Провидіння», Українська-Католицька Митрополія у Вінніпезі, від жіноцтва і останньою Український Народний Союз. А де інші?

Неже ж збереження нашої молоді від асиміляції не заслуговує на підтримку? Неже ж мало цього, що д-р В. Луцків з родинною роботою виконує всю працю при виданні журналу та ще рік-у рік докладає біля 2,000 дол. Гадано, що допомогти фінансово і зберегти журнал від упадку — справа загальна. Рівнож треба збільшити кількість передплати.

канцелярії УККА, 2 редакторська праця, 3 поїздки. Якщо йдеться про щоденну працю в канцелярії УККА то завданням д-ра Душника було:

1. Ширити інформацію про Україну і українських поселенців в Америці в пресі, радіо та на конференціях. Він є автором меморіалів, памфлетів, інформаційних брошур, летючок та проєктів промов для американських промовців в Конгресі чи на різних імпрезах.

2. Інтерв'ювати в державних департаментах та в Конгресі в часі Конференцій, та складати свідчення в різних комісіях Конгресу.

3. Висилати петиції до ОН, головно Комісії Прав Людини, та інших міжнародних установ як, наприклад, «Амнести Інтернешнел», «Міжнародного Червоного Хреста», брати участь в пресових Конференціях ОН, та в його комісіях.

4. Слідкувати за американською пресою і спростовувати неправдиві інформації про Україну.

Покійний виготовив цілосторінкові оголошення в обороні українських політичних в'язнів в СРСР, які були поміщені два рази в «Нью Йорк Таймс» і раз у «Вашінгтон Пост».

Його завдання було втримувати зв'язки з еміграційними національними групами Східної Європи.

5. Щорічне проголошення дня Української Незалежності в січні в Капітолій — вимагало підготування матеріалів для промов сенаторів і конгресменів, що їх виходили на нарадах Конгресу.

Пізніше УККА видавав своїм коштом відбитки з Конгресових Рекордів. Для прикладу згадаємо, що в роках 1963-64, 65 і 1966 видано окремі брошури-відбитки, які обіймали промови 82 конгресменів, та 18 сенаторів. У 1964 році вийшла окрема книжка на 150 сторінок друку п.з. «Стаття Т. Шевченка в столиці Держави». На зміст книжки крім короткої історії боротьби за побудову Пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні склалися промови сенаторів, і Конгресменів виголошені в цій справі в обох палатах Конгресу.

6. Такі ж приготування треба було зробити рік у рік в місяці липні для відзначення Тижня Поневолених Націй. В 1959 році Конгрес ЗСА, за стараннями проф. Л. Добрянського, установив закон в тій справі, на підставі якого

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про „зірку“, що не згасла

Є різного роду „слави“: політична, мистецька, письменницька, театральна, спортивна, фільмова.

Ця остання легко захоплює маси і має свою окрему вимову та, либонь, чим найбільше популярна.

Однак одні фільмові зірки гаснуть і про них скоро світ забуває, а є інші, слава яких залишається прямо безсмертною і невідомо, яка цього причина. Бо одні з них здобувають цю славу зовсім не із-за доброї ерички краси, як ось, наприклад, Еміс Преслі чи Мерилін Монро, а інші справді собі на це заслужили військовим акторським хистом.

Сюдаж, це третя окрема категорія і до неї належить незабутня зірка Грета Гарбо. Її таємничість, постійний страх перед людьми і світом, її холодна, неприступна краса зробили її славою на цілій світі.

Хто із нашого покоління „шестидесятників“ не знає Грети Гарбо? Але знають про неї і молодші, які хіба час від часу на телевізійному екрані оглядають її давні фільми з легким усміхом приймають „Мату Гарі“ чи „Нічоху“ у її виконанні. Навіть і ці наймолодші любителі фільмів знають, хто така Грета Гарбо, а принаймні це ім'я не є їм чуже.

І подумати лише, що останній її фільм мав прем'єру у 1941 році! Отже вже 45 років „божеска“ (як її постійно називали), Грета Гарбо живе в повній ізоляції від світу в Нью Йорку, то в Швейцарії чи Парижі. 17-го вересня 1985 року сповнилося славний зірці 80

О—КА

Ярина Зоряна

Палкий привіт „Чайці“ та „Веселці“

На хвилях вітру, з далеких світів із континенту диво-Австралії, Привіт „Чайка“ надхненний нам спів — Радощі з сумом, гордоці й жалі.

Пташиним летом з кенгурських полів „Чайка“ сюди прибула сизопера, Створила в душах молитовний храм І в радість серця слухачів оповіла.

Співала „Чайка“ — і співу луна Ширилася в залі, мов в пісні походу. Й „Веселку“ барвисту для нас привітала, Цю молодість завзятую — надію народу.

Юна „Весело“, танечний твій світ, Завжди чарує — кожне людське око. Народу твого надійний ти цвіт, Неси же прапор рідний — гордо і високо!

кожноразний президент ЗСА в липні проголосує відзначення тижня.

7. Додаткової праці вимагає від 1960 року підготовка всенародного торжества з нагоди відкриття пам'ятника Т. Шевченку у Вашингтоні. Був автором окремої книжки „Т. Шевченко у Вашингтоні“.

8. Виготовлення тисяч брошур, закликів, памфлетів — спеціально в обороні політичних в'язнів в Україні в роках 1969-1979, які роздано на громадських зібраннях в ЗСА.

9. Вибори президентів ЗСА вимагали його особистої уваги. Обидві партії: Республіканська і Демократична перед виборами відбували конференції. Українські делегати, в яких брав участь В. Душник мали за завдання перевести в резолюціях позитивне ставлення до визвольних змагань України.

10. Співпраця з українськими дисидентами, які прибули до ЗСА в останніх роках і до яких ми поставилися зі ширим серцем і для яких в УККА організував окремі поїздки по українських громадах в Америці і Канаді, та для української молоді в американських університетах д-ра Штерна. Не припускаючи собі в жадному разі будь-яких заслуг, чи будь якого впливу на все, що діється в Україні, УККА робив цій справі все те, що було в його статутних prerogativach, та на що дозволяли американські закони, як теж довголітня практика українських поселенців в Америці.

У щоденній праці він часто стояв перед дилемою великих і малих проблем і не раз треба було перебрати на свої плечі весь тягар т.зв. чорної роботи без якої, однак неможливим було б втримати організаційну тяглість. Щоб згадати підготовку до Конгресу УККА, коли в канцелярії накопичувалося багато додаткової праці яку в Канцелярії УККА виконувалося без винагороди. Для прикладу згадаю також наші спільні поїздки до Торонто, в жовтні і листопаді 1983 року напередодні IV Конгресу СКВУ. Тодіж на так званих робочих засіданнях компромісного поладу багато спільних справ, що дало можливість відбутися у запланований час IV СКВУ від 30-го листопада до 4-го грудня 1983 року.

У підготовчому Комітеті IV СКВУ був покійний пресовим референтом, а від осені 1980 року — редактором

(Закінчення на стор. 4)

Караються, мучаться, але не каються

„Якщо я був би останнім українцем
на світі, я і тоді борюся б за Україну“

Л. Лук'яненко

Советська дійсність і позиція Ю. Бадзя

Юрій Бадзя народився 25-го квітня 1936 року в селі Копиніцях Мукачівського району Закарпатської області. Має матір (батько помер у 1958 році), восьмеро братів і сестер, з них один брат — шахтар у Донбасі, решта живуть на Закарпатті. У Києві дружина, донька і син.

Юрій Бадзя

У 1953 році закінчив школу з золотою медаллю і вступив до Ужгородського університету на українське відділення філологічного факультету. З перших курсів виявив наукові зацікавлення; нахил до теоретичних проблем. Його курсова робота „Іван Франко — літературний критик Лесі Українки“ була висунута на міжобласний конкурс студентських наукових праць, відзначена як краща за „дослідницький характер“, „схильність до самостійних наукових висновків“. На четвертому курсі Юрій Бадзя — голова Наукового Студентського Товариства філологічного факультету університету. Цей час (1956-1957рр.) — час після 20-го з'їзду КПРС, час активізації прогресивних суспільних сил. У таких умовах інтенсивно формувалася громадська свідомість Юрія Бадзя, її діяльне гуманістичне спрямування. У його записниках тих років поряд із міркуваннями на естетичні теми щораз біль-

шше місце посідає прагнення самостійно осмислити суспільні проблеми, віднайти корінь явищ. „Культ особи Сталіна — чи не має це відношення до нашої системи в цілому? Треба подумати“, — записує він 1956 року. Через деякий час: „Корінь культу особи у фетишизації соціалістичної деспотії, обожвленні партії“. Не проходить повз його увагу і порушення національної рівноправності. Він ділиться своїми міркуваннями у листуванні з членами Наукового Студентського Товариства інших університетів і одразу потрапляє в поле зору Ужгородського КГБ. Але тоді це не завадило йому успішно, з

адаштовувати танці. Мовляв, ювілей поета 1964 року уже „гідно відзначили“, шану перед світом засвідчили, тепер увага до Шевченка-вогню слова, м'яко кажучи, не бажана.

Наступного дня директор Інституту літератури і керівник дисертаційної роботи Ю. Бадзя М.З. Шамота мав з ним таку розмову: „Від чийого імені ви збиралися виступати на тому вечорі?“

— „Від свого“ — „Ви не маєте свого імені! Ви працюєте в Інституті і маєте все робити за дозволом дирекції і партбюро Інституту“ — „Відколи я народився, я маю своє ім'я і все робитиму в житті від свого імені“. На той час Юрій Бадзя уже закінчив аспірантуру, завершив дисертацію і працював молодшим науковим співробітником відділу теорії інституту. За кілька днів на цю посаду оголошують конкурс, партбюро інституту зобов'язує комуністів голосувати проти кандидатури Бадзя, а так як усі (чи майже всі) члени Вченої ради — комуністи, то 20-го квітня 1965 року Юрій Бадзя опиняється без роботи. 4-го вересня він бере участь у політичному протесті проти арештів української інтелігенції в театрі „Україна“ перед переглядом фільму „Тіні забутих предків“, після чого парторганізація інституту літератури, де він, поки що безробітний, стоїть на партійному обліку, порушує його партійну справу. Наприкінці 1966 року ця справа, пройшовши численні інстанції, закінчується виключенням його з партії. Негайно звільняють з видавництва „Молодь“, де на той час він працював редактором першої книжки. Після цього понад три роки його ім'я не з'являється в пресі. Власть не надрукує лише одну статтю під псевдонімом: Ю. Копинівський „Важкий шлях до повноліття“ — „Дніпро“, 1968 ч. 2. Працює на епізодичних, далеких від української культури, роботах: редактором видавництва „Реклама“, журналу для сліпих, інституту загальної і комунальної гігієни. Перекладає з німецької, але тільки 1970 року властяться надрукувати у видавництві „Веселка“ повість Ірмгард Койн „Дівчинка, з якою не дозволяли товаришувати“, а в 1971 році журнал „Дніпро“, ч. 1 друкує його переклад двох новел В. Борхерта, але без прізвища перекладача. 1969 року журнал „Вітчизна“, ч. 7, друкує рецензію Юрія Бадзя на повість В. Коротича „Така зла пам'ять“.

„Фрагментарність і цілісність художньої картини“, у журнальному варіанті: „Між фрагментами і цілісністю“. В 1970 році у „Вітчизні“ з'являються дві великі (хоча й переповнені редакцією) статті Ю. Бадзя із задуманою ним серією статей про молодих українських прозаїків і поетів: „Пора перших підсумків“ — про творчість Є. Гуцала і „На перехресті шукань“ (назва в журналі без погодження з автором — „Слабкість епічного мислення“, ч. 6) — про творчість В. Шевчука. Ці статті викликають резонанс в українській літературній пресі, стають стимулом до жвавішої розмови про сучасну українську прозу. Журнал „Вітчизна“ готує до друку третю статтю з цієї серії „Літературні декорації і живі парості таланту“ — про творчість В. Дрозда. Але в 1971 році ситуація міняється. Усе, що Ю. Бадзя здав до журналу „Вітчизна“, „Жовтень“, „Філософська думка“, йому повертають. 1971 року Юрій Бадзя пише листа про стан „Літературної України“ як відбиття загального стану української культури, адресуючи його до президії з'їзду письменників, розсилає по обласних філіях письменницької організації. 1972 року, відразу після політичних арештів, починає працювати над дослідженням „Право жити“.

18-го квітня 1972 р. на квартирі Ю. Бадзя проводиться обшук у справі І. Дзюби: вилучають примірник згаданого вище листа до З'їзду письменників і кілька книжок М. Грушевського. Влітку 1973 року його звільняють з Інституту загальної і комунальної гігієни, а на початку 1974 року міліція порушує справу про „тунеядство“ (дармоїцтво), зобов'язавши Бадзя протягом двох тижнів влаштуватися на роботу.

У пошуках роботи Бадзя натрапив на багато вільних посад редакторів, коректорів. У нього беруть документи на посаду редактора у видавництві „Радянська школа“, екскурсовода в музеї Лесі Українки. А через три дні стандартна відповідь: „Вибачте, місце вже зайняте“. Він влаштується вантажником художніх виставок Укрхудфонду, але на четвертий день звільняють звідти. Міліція викликає на засідання райвиконкому, де йому вручають повістку — чорнобромом на цементний завод під Києвом з вимогою приступити до роботи протягом трьох днів. Юрій Бадзя за ці дні знаходить роботу нічного розвантажувача хліба. Міліція погрожує за неявку на цементний завод арештом. Тоді Бадзя пише листи до голови КГБ Федорчука і секретаря ЦК КПУ Маланчука з вимогою відкрито висловлювати претензії до нього, а не прикриватися міліцією, дати йому можливість спокійно працювати на обраній самим важкій фізичній роботі. Його перестають чпати, працював вантажником хліба до дня арешту. Від працівників бібліотек дізнався,

що його ім'я занесено в чорні списки. Майже десять років його ім'я не згадується в пресі. За цей час звертався до письменників з листами, у яких порушував суспільні питання, писав про русифікацію українських шкіл міністру освіти УРСР, брав участь в обговоренні нової конституції. Третього лютого 1979 року вилучають „Право жити“. 23-го квітня цього ж року арештують.

21-го грудня 1979 року суд виніс стандартний вирок — 7 років таборів суворого режиму і 5 років заслання за „антирадянську агітацію і пропаганду“.

Наукове Товариство ім. Шевченка
з невимовним жалем повідомляє,
що 27-го вересня ц. р. помер і 1-го жовтня ц. р.
був похоронений

БЛ. П. ПРОФ. Д-Р
БОГДАН ІВАН
ЛОНЧИНА
дійсний член НТШ і голова Осередку НТШ в Дітроїті, Миш.
ВП. Дружині, Дітям і всім Членам Родини — наше
сердешне співчуття.

УПРАВА

В ДЕСЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Дорогої МАМИ й БАБУНІ

Катерини з Кохаликів Дякунчак
буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
з ПАНАХИДОЮ

в понеділок, 14-го жовтня ц. р., о год. 7:30 вечора
в церкві Покрова Пресвятої Богородиці в Бирлінгтоні, Онт., Канада.

Родину й Приятелів просять про молитви:
донька — НАТАЛІЯ ЛЕВИЦЬКА з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ,
з дітьми та внуком
син — ІГОР із дружиною ХРИСТОЮ й дітьми

Йосафат Пачовський
ПАРАСТАС у четвер, 3-го жовтня 1985 р., о год. 7:30 веч. і ПАНАХИДА у п'ятницю,
4-го жовтня 1985 р., о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Музика і Син, 2157 W. Chicago
Avenue, Chicago, Ill.

ПОХОРОН у суботу, 5 жовтня 1985 р., о год. 7:30 ранку з катедри сев. Володимира й
Ольги на українській католицькій цвинтарі св. Миколая, Чикаго, Ілл.

В глибокому смутку:
дочки — ХРИСТІЯ і МАРТА з родинами
брат — РОМАН з родиною
сестри — СОФІЯ і ОЛЕНА
та брат — ЗЕНОВІЙ з родинами в Україні
та ближча і дальша Родина

Українське Патріархальне Товариство в ЗСА
у глибокому смутку повідомляє Мирян та все Українське Громадянство,
що в п'ятницю, 27-го вересня 1985 року, в Дітроїті, відійшов у Вічність

св. п. проф. д-р
БОГДАН І. ЛОНЧИНА
Народжений 2-го січня 1917 року у Львові.

Голова Українського Патріархального Світового Об'єднання (УПСО); кол. довголітній голова
Крайової Управи Українського Патріархального Товариства в ЗСА; професор університету,
декан філософічного факультету УКУ в Римі, дійсний член НТШ; журналіст-науковець,
редактор журналу „Дзвони“ і „Дітройтських Новин“; автор численних публікацій
релігійно-церковної тематики; визначний і провідний суспільно-громадський діяч.

ПОХОРОН — у вівторок, 1-го жовтня 1985 року, о год. 10-й ранку, з церкв. Непорочно
Зачаття ПДМ в Гемтремку на цвинтарі Воскресіння в Монт Клеменс, Миш.

Достойний Дружині Орисі та всім горем опечаленій Родині складаємо наше глибоке
співчуття.

Крайова Управа УПТ-ва в ЗСА
Замість квітів на могилу, просимо складати датки на Патріарший Фонд або Т-во Св. Софія.

Українське Патріархальне Світове Об'єднання
у глибокому смутку повідомляє Мирян та всю Українську Спільноту
в усіх країнах поселення,
що в п'ятницю, 27-го вересня 1985 р., в Дітроїті, ЗСА, відійшов у Вічність

св. п. проф. д-р
БОГДАН І. ЛОНЧИНА
Народжений 2-го січня 1917 року у Львові.

Голова Українського Патріархального Світового Об'єднання (УПСО); кол. довголітній голова
Крайової Управи Українського Патріархального Товариства в ЗСА; професор університету,
декан філософічного факультету УКУ в Римі, дійсний член НТШ; журналіст-науковець,
редактор журналу „Дзвони“ і „Дітройтських Новин“; автор численних публікацій
релігійно-церковної тематики; визначний суспільно-громадський діяч.

ПОХОРОН — у вівторок, 1-го жовтня 1985 року, о год. 10-й ранку, з церкв. Непорочно
Зачаття ПДМ в Гемтремку на цвинтарі Воскресіння в Монт Клеменс, Миш.

Достойний Дружині Орисі та всім горем опечаленій Родині складаємо наше глибоке
співчуття.

Члени Президії і Головної Ради
Українського Патріархального Світового Об'єднання
Замість квітів на могилу, просимо складати датки на Патріарший Фонд або Т-во Св. Софія.

Організація Оборони Лемківщини
3-й Відділ в Пассейку, Н. Дж.
впаштовує

ОСІННЮ ЗАБАВУ
в суботу, 12-го жовтня 1985 р.,
початок 9-та год. веч.
в залі Української Централі
240 Hope Avenue, Passaic, N.J.

Всі танцюємо при звуках знаменитої
оркестри „МРІЯ“
ПЕРШИЙ РАЗ у ПАССЕЙКУ

**XX-ий ЗАГАЛЬНИЙ
КРАЙОВИЙ З'їзд**
Організації Оборони Лемківщини
відбудеться
в днях 19-го і 20-го жовтня 1985 р.
в домі СУМ-А в Йонкерсі, Н. Й.
301 Palisade Avenue

Відкриття З'їзду в суботу, 19-го жовтня 1985 р.,
о год. 11-й ранку.

БЕНКЕТ о год. 6-й веч.
ЗАБАВА після бенкету о год. 9-й веч.

**ЮВІЛЕЙ 25-РІЧЧЯ
КОМПОЗИТОРСЬКОЇ
ТВОРЧОСТІ**
О. МИТРАТА
Зенона Злочовського,
пароха церкви св. Архистратига Михаїла у Філадельфії, Па.

відбудеться
в Філадельфії, Па., 13-го жовтня 1985 р.
10-та год. ранку о. Ювілят відслужить Благодарствениу
Святу Літургію в соборі Непорочно Зачаття, а хор з Нью-
Йорку під управлінням проф. Михаїла Додоша відспіває „10-ТУ
ЛІТУРГІЮ“ о. Ювілята перший раз.

Проповідь виголосить о. шамбелян Михаїло Федорович.
О год. 4-й по пол. —

АВТОРСЬКИЙ КОНЦЕРТ
зразків світської творчості о. Ювілята
у великій залі УОКЦ (700 Cedar Rd.), у Філадельфії
Вступ \$5.00 і \$3.00 для пенсіонерів. Для дітей і студентів
молоді безплатні. Квитки вступу до набуття при дверях
в день концерту.

Нагода оглядати рукописи творчості о. Ювілята
в Зеленій Залі Центру.

43-й Відділ Союзу Українок Америки ім. Олени Пчілки
запрошує Громадянство і Молодь Філадельфії і околиці на

ВИСТАВКУ
рисунків, акварель і олійних картин
Зеновія Онишкевича

Відкриття виставки в п'ятницю, 11-го жовтня 1985 р., о год. 8-й веч.
в Освітньо-Культурному Центрі при 700 Cedar Rd.

Від Мистецької Студії у Філадельфії привітає гостя мистець Юрій Гура, голова

Зустріч з мистцем по відкритті при переклусці і каві. Виставка буде теж відкрита
в суботу, 12-го жовтня від 10-ої до 6-ої веч. і неділю, 13-го жовтня від 10-ої ранку
до 4-ої по пол.

ТРАДИЦІЙНІ ВЕЧЕРНИЦІ ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ
з презентацією ДЕБ'ЮТАНТОК — субота, 8-го лютого 1986 р.

Д-р Олександр Шварц**СПЕЦІАЛІСТ ВНУТРІШНІХ ХВОРІВ**

Крім того проводяться найновіші методи перегляду шлунка, раннє виявлення поліпів, рубців, нехирургічне лікування геморойдів.

232 East 12th Street, New York, N.Y. 10003

(Між 2-ю і 3-ю Авенюми)

Години прийняття: понеділок, серeda і п'ятниця від 10-15 по пол. та в інші часи телефоном за домовленістю.

Тел.: (212) 460-5622

Говоримо по-українськи.

Карпатський Лещетарський Клуб

повідомляє та запрошує своїх Членів, їх Родини та Приятелів

**ТРАДИЦІЙНУ
ОСІННЮ ЗУСТРІЧ**

що відбудеться

в суботу і неділю на СОЮЗІВЦІ

дня 12-го та 13-го жовтня 1985 року.

У програмі: • Внутрішні клубові тенісні змагання у грі чоловіків за перехідною чашу д-р ЯРОСЛАВА РОЖАНКОВСЬКОГО • Виставка • Стріляння • Прогрушка в гори.

Год. 6-та веч. — КОКТЕЙЛ з привітаннями
Год. 7-ма веч. — БЕНКЕТ, роздача нагород та виграші — олійної картини Я. Вишницького.

Год. 9-та веч. — ЗАБАВА — оркестра АЛІКА ХУДОЛІЯ
Кімнати замовляти безпосередньо:
SOYUZIVKA, UNA ESTATE
Foodemore Road, Kerkhonkson, N.Y. 12446

Tel.: (914) 626-5641

Рівночасно повідомляємо та запрошуємо українських голфістів на

ПЕРШИЙ ГОЛЬФОВИЙ ТУРНІР

улаштований.

Карпатський Лещетарський Клубом

Турнір відбудеться

у суботу, 12-го жовтня 1985 р., о год. 11-й ранку,

недалеко Союзівці к NEVELE COUNTRY CLUB

Elmville, N.Y. 12448, тел.: (914) 647-6000

Турнір проводиться системою "CALLOWAY"

Роздача нагород відбудеться в суботу ввечері

під час бенкету.

Свою участь у змаганнях проситесь зголошувати до

п. ЮРІЯ ТАРАСЮКА

198 Eastern Pkwy, Newark, N.J. 07106, tel.: (201) 373-0759

УПРАВА КЛК

Крайова Пластова Старшина в ЗСА

повідомляє Членство і Громадянство, що

**ХVІІ КРАЙОВИЙ
ПЛАСТОВИЙ З'ЇЗД**

відбудеться

26-го і 27-го жовтня 1985 року

на оселі Українського Народного Союзу —

Союзівка в Кергонксоні, Н. Й.

ПРОГРАМА З'ЇЗДУ

П'ятниця, 25-го жовтня 1985 р.

Год. 7:00-10:00 веч. — Реєстрація учасників З'їзду

Год. 8:00-10:00 веч. — Нарadi підготовки комісії виховних.

УПН окремо УПЮ: таборових: УПН окремо УПЮ.

Субота, 26-го жовтня 1985 р.

Год. 8:00-10:00 ранку — Реєстрація учасників З'їзду

Год. 10:15 ранку

1. Відкриття ХVІІ Крайового Пластового З'їзду

2. Вибір Президії З'їзду

3. Схвалення порядку нарад, правилника З'їзду і правиль-

ника комісії

4. Слово Начального Пластуна Юрія Старосольського

5. Вибір Комісії: Виховної (окремо для УПН і УПЮ), Табо-

рової (окремо для УПН і УПЮ), Номінаційної, Господар-

сько-Бюджетової, Верифікаційно-Мандатної, Резолю-

ційної, Пластунів, Статутів

6. Одобрення протоколу ХVІ Кр. Пл. З'їзду

7. Доповнення до друкованих звітів

8. Звіт голови КПРад

Година 12:30-2:00 по пол. — Обідова перерва

Год. 2:00 по пол.

9. Звіт Верифікаційно-Мандатної комісії

10. Звіт Комісії над звітами

11. Удільнення абсолютній уступаючій КПРадіні у сту-

паючій членом КПРаді

Година 4-та по пол.

12. Нарadi комісії

Година 7-ма веч. — Спільна святковча ввечері з пластовою

програмою

Година 10:00 веч.

Нарadi Скобінного Круга

Нарadi Орліного Круга

Год. 11-та — Закінчення нарад комісії

Неділя, 27-го жовтня 1985 р.

Год. 7-ма ранку — Снідання

Год. 8-15 ранку — Збірка в одностроїх та поїзд до церкви

Год. 10-та ранку

13. Звіт Номінаційної комісії

14. Вибір КПРадіні у сту-

паючій членом КПРаді

15. Звіт комісії: а) Виховної (УПН і УПЮ), б) Таборо-

рової (УПН і УПЮ), в) Господарсько-Бюджетової, Пла-

стунів, г) Статутів, д) Резолюцій

16. Зміни статуту

17. Внески, запити та різне

18. Закінчення ХVІІ Крайового Пластового З'їзду

Пригадуємо членству, що під час Крайового Пластового

З'їзду обирає пластовий одиницю

За Крайову Пластову Старшину

пл. сен. Евстахія Гойдиш, голова

пл. сен. Андрій Пастовський, дивовод

організації

У Чикаго...

(Закінчення зі стор. 1)

точку в програмі ввечора зайняло вручення нагород Наукового Конкурсу УІТ, уфундованих Українським Літературним Фондом ім. Франка.

Першу нагороду отримав д-р Тома Приймак за англomовну монографію присвячену політичній діяльності М. Грушевського, другу проф. Теодор Машків за студію про гетьмана Мазепу в англійських джерелах і літературі (ця праця появилася в 1983 році). Д-р Л. Винар зложив на руки мгра А. Антоновича ширшу подяку фонду за підтримку праці УІТ, і рівночасно проголосив 3-й Науковий конкурс УІТ, який також уфундував Український Літературний Фонд ім. Франка в

Чикаго. Мгр А. Антонович підкреслив велике значення науково-видавничої праці УІТ.

Опісля відбулася перекуска і дискусія на тему завдань УІТ і взагалі українських наукових установ. Участь в дискусії брали проф. Л. Винар, проф. Д. Шогрин, проф. Богдан Губач, проф. Василь Маркус і інші учасники зустрічі. Треба також згадати, що мгр Приймак, представник "Українського Історика" в Чикаго, влаштував виставку видань УІТ, що також причинилося до успіху імпрези. Деякі установи і учасники зустрічі зложили добровільні датки на Видавничий фонд УІТ.

В ЛОС АНДЖЕЛЕСІ у своєму домі помер на 60-му році життя кіномистець Рак Гадсон. На протязі останнього року він хворів на недугу АІДС. За кілька днів до смерті Р. Гадсон став одним з засновників фонду, за гроші якого будуть проводитися наукові дослідження, спрямовані на боротьбу з недугою АІДС.

**Окружний Комітет Відділів УНСоюзу
в Монтреалі, Квібек, Канада**

повідомляє, що

в понеділок, 21-го жовтня 1985 р., о год. 7:30 веч.

в залі Пластової Домівки в Монтреалі, Канада

при 3365 Дандуранд

відбудеться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ

Окружного Комітету Відділів УНС

МОНТРЕАЛЬСЬКОЇ ОКРУГИ

получені зі святкуванням

90-ЛІТТЯ УНСОЮЗУ

До участі в нарадах запрошуються відділові урядовці та конвенційні делегати наступних Відділів:

434, 448, 485, 471, 473, 474 і 492

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття
2. Перевірка організаційної праці Округу за останні місяці
3. Обговорення осінньої організаційної кампанії
4. Схвалення організаційного плану праці на останні місяці цього року
5. Внески, запити і закриття зборів

У зборах візьмуть участь:

сен. Павло Юзик, головний директор для Канади

Текля Мороз, головна радня УНС

За ОКРУЖНУ УПРАВУ:

ТЕКЛЯ МОРОЗ, голова

БОГДАННА ЯВОРИНЦЬКА, касир

МИКОЛА ПЕРЕЯМА, секретар

Клівленд і околиці!

В суботу, 12-го жовтня 1985 р.,

о год. 11-й перед полуднем

в залі СУМА „Верховина“

7425 В. Плезант Валей Род, ПАРМА, Огайо

відбудеться

**СЕКРЕТАРСЬКО-
ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КУРС**

з такою програмою:

1. Значення вишколу секретарів-організаторів;
2. Основні життєвого забезпечення;
3. Наш „товар“ ролі Союзного забезпечення;
4. Таблиці зворотних вартостей;
5. Як здобувати членів (Психологія забезпеченої акції).

Доповідають на курсі:

Володимир Сохан, головний секретар

Степан Гавриш, головний організатор

До участі в курсі зобов'язані всі відділові секретарі й урядовці усіх Відділів Округу. Також запрошуються до участі всіх тих громадян, а головне молоді, які хотіли б працювати для УНСОюзу.

В часі перерви — СПІЛЬНА ПЕРЕКУСКА — ОБІД

По полудні, о год. 3:30 відбудеться у цій самій залі

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ

Окружного Комітету Відділів УНСоюзу

КЛІВЛЕНДСЬКОЇ ОКРУГИ

до участі в яких запрошені й зобов'язані урядовці, представ-

ники і конвенційні делегати наступних Відділів:

18, 50, 102, 108, 112, 115, 166, 180, 222, 233, 240,

251, 291, 295, 328, 334, 336, 346, 358, 364.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття.
2. Перегляд-перевірка організаційної праці Округу за останні місяці.
3. Обговорення осінньої кампанії.
4. Схвалення організаційного плану праці на останні місяці цього року.
5. Обговорення загальних союзних справ.
6. Внески, запити і закриття зборів.

У нарадах візьмуть участь:

Володимир Сохан, головний секретар УНС

Степан Гавриш, головний організатор УНС

Тарас Шмагала, головний радний УНС

За ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Василь Ліщинський, голова

Мирослав Почтар, секретар

Володимир Яким, касир

Д-р В. Душник...

(Закінчення зі стор. 2)

англomовного місячника СКВУ „Юкнейн Ньюлеттер“ („Українського Вісника“).

2. Редакторська праця

Політичний журналіст, аналітик — довголітній співробітник „Свободи“ і її англomовного тижневика. Англomовний редактор видань УККА — від 1948-70 років „Українського Бюлетеню“, а від 1957 року „Українського Квартальника“ та багатьох звершень, петицій та памфлетів, згадати б „30 ліття УККА“ та „Факти про Україну і її нарід“. Видано 20,000 примірників.

Він, автор дуже актуальних по закінченню Другої світової війни публікацій „Смерть і руїна на Закарпатській лінії“, „Мучеництво в Україні“, „В шуканні за свободою“ про втечу О. Косенка з совєтського посольства в Чикаго, дуже добре згадає про „о. Агапія Гончаренка“, — та ряд інших праць включно зі співредакторством з англomовним енциклопедією українознавства, що її видав Український Народний Союз. Згадає також документарний збірник „Україні і жиди“.

Від кількох років підготував до друку англomовну працю „Історія українців в Америці“. Ця праця має охопити всі ділянки праці українського поселення в ЗСА в опрацюванні численних авторів.

3. Поїздки

Св.п. В. Душник брав участь в дуже багатьох крайових і міжнародних конференціях — використовуючи всі зустрічі для предисудження прихильників української справи. Варто перерахувати його поїздки, щоб побачити, що ніхто з нас не може похвалитися таким подорожуванням.

1. В роках 1953-1956 він працював директором Американської католицької акції в Південній Америці з осідком в Ріо де Жанейро — Бразилія. Це була засекречена акція. Спродажання політичних втікачів, переважно з Азії до країн Південної Америки, (Аргентини, Бразилії, Перу — через це, що вони легально не могли дістатися до ЗСА).

2. В роках 1962-65 був кореспондентом з рамені УККА на Вселенському Соборі у Ватикані. Свої спостереження враз з документальною подав в окремій книжці: „Українська Церква на Вселенському Соборі в роках 1962-1965“.

3. В роках 1965 і 1966 відбув студійну подорож довкола світу із проєктом Фордгемського університету на федеральний кошт. У тих літах обігав країни Південної Америки, Північної Африки, Близького Сходу та Європи. Багато матеріалів з поїздки використав в „Українському Квартальнику“ (зискання кореспондента Гаймана з Ізраїля).

4. Коли в 1967 році була створена Світова Антимуністична Ліга — скорочено ВАКЛ — брав участь у таких її конференціях: 1973 — в Лондоні, 1974 у Вашингтоні, 1975 року в Ріо де Жанейро, 1979 року в Мехіко Сіті. УККА співпрацює з ВАКЛ.

У Конференціях ВАКЛ беруть участь сотні делегацій з різних сторін світу.

У відношенні до СССР вважає, що розвал російської імперії, якою є СССР, на незалежні національні держави — було б закінченням деколонізаційного процесу в світі.

Від 1958 року він брав участь в Конференціях Коллежського університету, що відбувалися декілька літ, і мали за ціль почути голоси визначних експертів у ділянці закордонної політики Америки. Ці форуми були місцем для інформації про Україну.

У 20-річчя проголошення Декларації ООН про права людини — відбувся в Теграні в 1968 році Міжнародний Конгрес в обороні прав людини. В ньому брали участь — Митрополит Мстислав, о. д-р В. Кушнір, як президент СКВУ, д-р М. Сосновський (СКВУ), д-р Д. Квітковський і з рамені УККА — д-р В. Душник.

За свою видатну діяльність був нагороджений „Шевченківською Грамотою Воли“ УККА.

Був членом: Наукового Товариства ім. Шевченка, Спілки Українських Журналістів в Америці, Фондації Українського Вільного Університету, та багатьох інших товариств.

Недавна смерть д-ра В. Душника, є для нас невіджадуваною втратою, та ударом для нашого громадського життя. Залишилася пуста, яку буде тяжко виповнити. Бо мало є між нами Душників, чесних, працюючих, професійних, і простотлих.

Нехай же він послужить для молодих поколінь за зразок і приклад.

Кінець

Піттсбург і Західна Пенсильванія!**ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНС
ПІТТСБУРГУ І ЗАХІДНОЇ
ПЕНСІЛЬВЕНІ**

повідомляє, що

в неділю, 20-го жовтня 1985 р., о год. 1:30 по пол.

600 Glenwood Avenue, Ambridge, Pa.

відбудеться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ

в яких зобов'язані взяти участь усі члени Окружного Комітету, конвенційні делегати та урядовці таких Відділів УНС:

24, 41, 53, 58, 63, 91, 96, 109, 113, 120, 128, 132, 161, 284, 278, 298, 338, 481.

ПОРЯДОК НАРАД:

1. Відкриття.
2. Перегляд-перевірка організаційної праці Округу за останні місяці.
3. Обговорення осінньої організаційної кампанії.
4. Схвалення організаційного плану праці на останні місяці цього року.
5. Обговорення загальних союзних справ.
6. Внески, запити і закриття зборів.

У зборах візьмуть участь:

Степан Гавриш, головний організатор УНС

Андрій Джула, головний радний УНС

За ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ

Андрій Джула, голова

Дмитро Головатий, секретар